

POSTANOWIENIE

Dnia 17 grudnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Leszek Bielecki

w sprawie z powództwa E.W.

przeciwko M.D.

o odszkodowanie za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę
bez wypowiedzenia z winy pracownika,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 17 grudnia 2025 r.,
skargi kasacyjnej pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach
z dnia 15 listopada 2024 r., sygn. akt X Pa 48/24,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

**2. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 240 zł
(dwieście czterdzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego wraz z ustawowymi odsetkami za
czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia zobowiązanej
orzeczenia do dnia zapłaty.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Katowicach X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
wyrokiem z 15 listopada 2024 r., X Pa 48/24, w sprawie z powództwa E.W.
przeciwko M.D. o odszkodowanie za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o
pracę bez wypowiedzenia, oddalił apelację pozwanej od wyroku Sądu Rejonowego

w Tychach z 13 lutego 2024 r., IV P 60/23, zasądzającego na rzecz powódki kwotę 10.051, 20 zł tytułem odszkodowania.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku wywiodła pozwana. We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazała na potrzebę wykładni art. 30 § 4 k.p., sformułowała istotne zagadnienie prawne: „jak bardzo sprecyzowane powinno być uzasadnienie oświadczenia o rozwiązaniu stosunku pracy bez wypowiedzenia i czy powinno być ono zrozumiałe dla pracownika, którego ono dotyczy, czy osób trzecich?” oraz wskazała, że skarga jest oczywiście uzasadniona.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną powódka wniosła o wydanie postanowienia odmawiającego przyjęcia skargi do rozpoznania oraz zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania kasacyjnego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie zasługiwała na przyjęcie do merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). Funkcje postępowania kasacyjnego powodują, że wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie powinny koncentrować się na wykazaniu, iż w konkretnej sprawie zachodzą istotne okoliczności przemawiające za interwencją Sądu Najwyższego.

Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek, gdyż tylko wówczas może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o jakich stanowi art. 398⁹ § 1 k.p.c. Ponadto dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest

uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 14 września 2016 r., V CSK 143/16, LEX nr 2135552; z 21 czerwca 2016 r., V CSK 21/16, LEX nr 2069457; z 1 grudnia 2015 r., I PK 71/15, LEX nr 2021944).

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca powołała się na trzy przesłanki, które się wzajemnie wykluczają. Twierdzenie o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej skarżąca łączy z występowaniem przyczyn przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c., a mianowicie występowaniem przesłanki istotnego zagadnienia prawnego oraz potrzebą wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości. Taka konstrukcja uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest wadliwa. W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że przesłanki określone w art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c. wykluczają się, gdyż skarga kasacyjna nie może być uznana za oczywiście uzasadnioną, jeżeli o występowaniu tej przesłanki miałyby świadczyć naruszenie przepisów prawa, których wykładnia nasuwa tak duże wątpliwości, że konieczne jest ich wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy w ramach sformułowanego w tej sprawie zagadnienia prawnego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 27 stycznia 2011 r., II PK 247/10, LEX nr 1274964). W postanowieniu z 26 listopada 2013 r., I UK 291/13, (LEX nr 1430990). Sąd Najwyższy w dotychczasowym orzecznictwie zwracał już uwagę, że jednoczesne uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi występującymi w sprawie wątpliwościami prawnymi (zagadnienie prawne, potrzeba wykładni przepisów prawa) generalnie wyklucza możliwość oczywistej zasadności skargi. Jak wskazano w uzasadnieniu postanowienia z 21 października 2008 r., II PK 158/08, LEX nr 738506, przesłanki uzasadniające przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zawarte w pkt 1 i 4 art. 398⁹ § 1 k.p.c. wzajemnie się krzyżują i wykluczają możliwość przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania zarówno z uwagi na interes publiczny (pkt 1 powołanego

przepisu), jak i prywatny skarżącego (pkt 4 powołanego przepisu). Trudno sobie wyobrazić sytuację, w której wyrok jest oczywiście wadliwy, a jednocześnie w sprawie występuje tak poważna wątpliwość prawna, że wymaga interwencji i rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy. Występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego czy potrzeba wykładni przepisów prawnych wykluczają zatem oczywistą zasadność skargi (w ramach tej samej podstawy kasacyjnej).

Niezależnie od wskazanej wyżej wadliwości uzasadnienia wniosku o przyjęcie do rozpoznania rozpatrywanej skargi kasacyjnej stwierdzić trzeba, że skarżąca nie przedstawiła ani istotnego zagadnienia prawnego sprawy w rozumieniu przepisu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., a wskazany przepis (art. 30 § 4 k.p.) nie potrzebuje wykładni. Uzasadnienie wniosku zostało ograniczone do ogólnikowego zarysowania pewnych kwestii bez powiązania ich z odpowiednią juretyczną argumentacją, którą skarżąca wykazałaby, że w sprawie rzeczywiście występują przyczyny przyjęcia skargi do rozpoznania określone w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. Brakuje w konstrukcji przedstawionych problemów uwzględnienia stanowiska zaskarżonego wyroku w zakresie oceny spornej w sprawie kwestii - stanowiska bardzo szeroko przedstawionego w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Nie przedstawiono również przekonującej argumentacji wykazującej walor "oczywistej zasadności" skargi kasacyjnej w rozumieniu powołanego wyżej art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Przedstawione zagadnienie jest szeroko wyjaśnione w orzecznictwie Sądu Najwyższego. Wymogi odnoszące się do konkretności przyczyny rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika mają dwa aspekty - pierwszy odnosi się do kwestii zrozumiałości wskazanej przyczyny dla pracownika będącego adresatem oświadczenia pracodawcy, natomiast drugi do jednoznaczności i precyzyjności tej przyczyny również dla pracownika, ale także dla sądu. Przyczyna wskazana przez pracodawcę musi być sformułowana w taki sposób, żeby z jej lektury dało się jasno odczytać, jakie zarzuty formułuje pracodawca względem pracownika, czyli po jej lekturze musi być możliwe zidentyfikowanie, czego dotyczą zarzuty pracodawcy, a także do których z punktów art. 52 § 1 k.p. można zakwalifikować zachowanie pracownika. Ponadto, musi być ona zrozumiała dla pracownika, to znaczy pracownik musi zrozumieć, jakie

konkretnie jego zachowania stanowią podstawę rozwiązania stosunku pracy. Przy czym spełnienie tego drugiego warunku można wymagać różnego poziomu szczegółowości w zależności od okoliczności sprawy i wiedzy pracownika, co do zarzutów pracodawcy w momencie wręczania oświadczenia pracodawcy. Zatem te dwa aspekty się wzajemnie uzupełniają - przyczyna wskazana przez pracodawcę ma pozwalać na zrozumienie zarzutów, jakie formułuje on wobec pracownika, a pracownikowi umożliwić dowiedzenie się, jakie jego zachowania/zaniechania stanowiły podstawę rozwiązania stosunku pracy (por. wyrok Sądu Najwyższego z 25 stycznia 2022 r., III PSKP 56/21, LEX nr 3394798).

Z przytoczonych względów, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 1¹ k.p.c.

[SOP]